

προσθέτουσα τὸ ἰδεῶδες, τὰ certa idea τοῦ Ραφαήλ, πάλιν ὁ τοῦτο κατορθώσας καλλιτέχνης εἶνε χρεώστης εἰς τὴν φύσιν, διότι ὑπ' αὐτῆς ἐδιδάχθη καὶ ὑπ' αὐτῆς ἐπλάσθη τοιοῦτος, ὅθεν εἰς μένον αὐτὴν ἀνήκει ἅπασα ἡ τιμὴ.

Τὸ συμβούλιον τῆς ἐταιρίας ἀνέθεσε προσέτι τῷ κ. Λύττν νὰ γράψῃ καὶ τὰς εἰκόνας τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς βασιλίσσης Ὀλγας, ὅπως τεθῶσι καὶ αὐταὶ ἐν τῇ αὐτῇ μετὰ τῶν ἄλλων αἰθούσῃ. Οὕτω θὰ ἔχωμεν ἐν Ἑλλάδι τέσσαρας καλὰς προσωπογραφίας, καλλίστα ὑποδείγματα εἰς τοὺς νέους ζωγράφους, τοὺς ἐπιδιδάσκοντας τὴν ἐπίδοσιν των εἰς τὴν ἀληθῆ τέχνην.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ἀτελειώτος καὶ ἀνυπόφορος καταντᾷ ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ χειμὼν! Μετὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας τῆς ἀνοιξίως καὶ τῆς ἐλπίδος, πάλιν νέφη, πάλιν ψυχρός, πάλιν βορρᾶς χιονοβόλος, πάλιν μελαγχολία καὶ νέκρωσις. Τὰ κύκλω βουνὰ ἐπιδεικνύουσι πάλιν χιονοσκεπεῖς κορυφὰς καὶ τὸ θέαμα, τὸ ἐγεῖρον τόσῃ αἰσθήματα κεκοιμημένα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ποιητῶν, ὑπενθυμίζει τὰς παγετώδεις ἐκείνας καὶ ἀνιάρας ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, τόσῳ πολλὰς γέτος, αἱ ὁποῖαι ὅσον βραχεῖαι εἶνε τόσον ἀτελεύτητοι φαίνονται. Καὶ τὸ κακὸν νὰ μὴ θέλῃ ἀκόμη νὰ τελειώσῃ, ἃ, διὰ τὸ κλίμα μας εἶνε πολὺ, πάρα πολὺ.

Νεαρὰ γερμανίς, παιδαγωγὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ Διαδόχου, ἀπελπίς διὰ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια τῇ παρεμβάλλοντο εἰς τὴν μετὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τῆς καρδίας τῆς ἔωσις, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐκρημνίσθη, κατασυντριβεῖσα καὶ ἐκπνεύσασα μετ' ὀλίγον. Τὸ τραγικὸν αὐτὸ τέλος μαθὼν καὶ ὁ ἐραστὴς, νεαρὸς δόκιμος ἀνθυπίατρος, ἠτοκτόνησε πυροβολήσας κατὰ τῆς καρδίας του.

Ἄλλ' ἂν ἐκ τοῦ τραγικοῦ ἐπιθυμῇτε νὰ μεταπέσωμεν εἰς τὸ κωμικόν, ἔχομεν νὰ σας διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν μιᾶς μονομαχίας.

Εἰς τὸ ποιητικὸν Γαλάτσι δύο φοιτηταὶ μετέβησαν νὰ λύσωσι τὰς διαφορὰς των διὰ τῶν ὅπλων. Μάρτυρες παρίσταντο δύο συμφοιτηταὶ των καὶ εἰς διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς μετὰ τῆς χειρουργικῆς τοῦ ἐργαλεῖα, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἀφ' οὗ, μετὰ μεγάλῃν συζήτησιν, ὥρισθη ἡ θέσις τῶν ἀντιπάλων, ἔπαιξαν κορῶνα ἡ γράμματα, διὰ νὰ ἴδουν ποῖος θὰ πυροβολήσῃ πρῶτος. Καὶ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἠνύνησεν ἡ τύχη ἐπυροβόλησε πρῶτος καὶ ἄμα τῇ ἐκπυροσκαρότησει ὁ ἀντίπαλός του ἐξηπλώθη χαμαὶ λιποθύμος. Τότε ὁ παριστάμενος διδάκτωρ ἐξήγγχε τὰ ἐργαλεῖά του, ἕνα διαβήτην γεωμετρικόν, ἕνα γινώμονα καὶ ἐν ὑποδεκάμετρον καὶ ἔσπευσε νὰ ἐξετάσῃ τὸν λιποθύμον, ὁ ὁποῖος ἐπανελθὼν εἰς τὰς αἰσθήσεις του καὶ βεβαιωθείς ὅτι δὲν ἦτο πληγωμένος ὑπεχρεώθη καὶ αὐτὸς νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τοῦ

ἀντιπάλου. Ἡ βολὴ ἐρρίφθη ἄνευ ἀποτελέσματος, οὐχ ἦττον καὶ ὁ ἄλλος ἐλιποθύμησε καὶ ἡ σκηνὴ ἐπανελήφθη ὁμοία. Τότε οἱ μάρτυρες μετὰ τοῦ ἱατροῦ μόλις συνέχοντες τοὺς γέλωτας, ἠνάγκασαν τοὺς ἱππότες νὰ δώσωσι τὰς χεῖρας καὶ νὰ καταβῶσι τὰ ἔξοδα τοῦ ἐπακολουθήσαντος δειπνίου, εἰς ἀμοιβὴν τοῦ ἱατροῦ, ὁ ὁποῖος ἔσωσεν αὐτοὺς ἐκ τῆς λιποθυμίας.

Εἶνε περιττὸν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν μονομαχίων τὰ πυρὰ ἦσαν ἄσφαира.

Ὁ Παῦλος Βουρζέ, ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ δέχεται κανένα, ἀπολύτως κανένα. Καὶ ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ ἐγένειεν τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας καὶ πολλοὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν Βουρζέ, τὸν ἔμαθαν ἀπὸ τὴν πρὸς τοὺς ρεπόρτερ διαγωγὴν του. Μόνον μία εὐφυὴς κυρία, κατὰ τὸ Ἄστυ, κατώρθωσε νάτον ἴδῃ καὶ νὰ μείνῃ μετ' αὐτοῦ ὀλίγηρον ἀπόγευμα.

— Μὰ ποῦ, πῶς; τὴν ἠρώτησαν ἐκπληκτοὶ οἱ πρὸς οὗς διηγείτο τὴν εὐτυχίαν τῆς.

— Χθές, εἰς τὸ σπίτι μου... ἐδιδάξα τὴν Κοσμοπόλιν, ἀπήντησεν ἡ κυρία.

Ἐξώθεν ὑποδηματοποιεῖο καιομένου, ἐν μέσῳ τῶν ματαίων προσπαθειῶν τῶν πυροσβεστῶν νὰ το κατασβέσουν, ὁ ἀστυνόμος βλέπει ἄνθρωπον ὀλοφυρόμενον.

— Ποῖς εἶσαι σὺ βρὲ ποῦ κλαῖς ἔτσι; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἀχ κύρ ἀστυνόμε μου, ἔσθυσα, πάω! Ἐκαμην ὁ Θεὸς ποῦ ἔχω καὶ κάμποσο πρᾶγμα ἀκόμα στὸ τελωμένο. Εἰ δὲ μὴ τί θὰ γίνουμουν τώρα, ποῦ δὲν μποροῦμε νὰ σώσουμε τίποτε.

— Εἶσαι ὁ νοικοκύρης;

— Ὁ νοικοκύρης, ποῦ καλλίτερον νὰ μὴν ἦμουν!

Καὶ σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς πλησιάζει, μήπως μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του δυνηθῇ νὰ σώσῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πυρπολούμενον πρᾶγμα. Ἀλλὰ δὲν γερμίζει τὸ μάτι τοῦ κυρίου Ἀστυνόμου ὁ νοικοκύρης αὐτὸς καὶ τον σταματᾷ καὶ του κάμνει ἔρουναν. Ὑπὸ τὴν ὀσφύν του εὐρέθη τότε ὀλόκληρος ὀπλοθήκη καὶ ὑπὸ τὰ πλαστά του ἐκείνα δάκρυα διάσρημος καὶ πονηρότατος λωποδύτης.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Α') Ἀνάγλυφον μετὰ Θορκικῶν ὀνομάτων.

Πρὸ τινων ἐτῶν μετεκομίσθη ἐκ Νευροκόπου εἰς Σέρρας καὶ φυλάσσεται νῦν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Κ. Καπέτη, ὑποπροξένου τῆς Ἀγγλίας, ἀνάγλυφον περιεργότατον λόγῳ καὶ τῆς παραστάσεως καὶ τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ὅμοιον πρὸς ὅσα Θορκικὰ μνημεῖα ἐξεδωκαν πρὸ πολλοῦ χρόνου ὁ Dumont καὶ ἄλλοι.

Ἐν τῷ βαθεῖ πλασιφῇ τῆς ἐκ μαρμάρου ὀγκώδους παραλληλεπίπεδου πλακός, ὅπερ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευρὰς περιθέουσιν ἱκανῶς ἐξανέχουσαι ὦαι, φέρεται ἡ ἐξῆς σκηνή: ἐν τῷ μέσῳ ἐπὶ θρόνου κάθηται ὁ πατριάρχης Πλουτῶν οὗ τὴν κε-